

PREDIKAN PÅ 8:E SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET DEN 15/8 1943

I MOTALA KYRKA.

TEXT MATT 7:15-21.

PSALMER: 134:2, 510:1-4, 395:1-3, 229:4-5, 475:8-9.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja.

Du hjälpe oss, Herre, all världens Gud,

Att fädrens tro vi ej mista

Förlåt våra synder mot dina bud,

Gör helt vad som hotar att brista

Du fädernas Gud, som stått oss bi

I växlande, hårda öden

Av hjärta och själ dig bedja vi:

Oss värna för yttersta nöden,

För den smygande, onda döden. Amen. (Sv.Ps.491:2)

Om falska profeter talas det i den evangelietext som lästes under altartjänsten.

Vårt folk saknar ju i denna tid alla profeter, både falska och rätta. Detta är i själva verket ett synnerligen kännetecknande drag för den tidsålder i vilken vi leva. Man hör inte längre någon stark röst ljuda, som förkunnar något, som envist för ut ett andligt budskap. Ty den frågan, hur livet skall levas, för att levas rätt, den frågan eldar icke längre upp människornas hjärtan. Man söker icke med någon lidelse sanningen om den mänskliga tillvaron, och Gud, det är något, som man varken bryr sig om att förneka eller att tro på.

De som nu börjar bli gamla, minns nog, att ännu i deras barndom kunde vanliga sunda människor ute i Sveriges bygder bli allvarligt oense, därför att de hade olika tolkning av ett bibelställe, och ännu för ett par årtionden sedan hördes klangen av ett budskap i vår nationella diktning: de skalder och författare, som då levde men som nu en efter en ha vandrat bort, betraktade livet som en konst. Numera blir man förvisso icke osams på grund av olika åsikter om Bibelns lära, utan den lilla skara, som ännu frågar efter kristen tro, sluter sig i stället samman i tilltagande frid och enighet. Numera möter man knappast längre några profeter i skönlitteraturen: en modern roman återger bara som en kamera ett stycke liv, och helst ett liv utan skönhet, utan syftning.

Andliga frågor, livsfrågor, betyder inte längre någonting, och därför finns det heller inga profeter. Den nutida människan erkänner endast ytte ting såsom verkliga; hon lever i en värld av saker och kroppar och pengar, och hon uppfattar sig själv såsom ett sådant ytte ting med liv i. Den enda fråga, som hon på ett naturligt sätt kan intressera sig för, är frågan, hur de yttre tingen bör vara ordnade, och hon tycker, att de är bra ordnade här i Sverige. Tåligt bäras beredskapens bördor, ty den goda sakens ordning, som här i landet byggs upp, måste

skyddas. En och annan har nog trott, att det ur denna nya kärlek till det egna landet, skulle spira också en andlig, en kristen väckelse. Men detta har icke skett. De senaste åren ha snarare befäst människorna i övertygelsen, att endast yttre ting äro verkliga, och ännu mer inriktat allas håg på det jordiska goda.

Men evangeliet talar icke blott om falska profeter, det talar också om frukt, ond frukt och god frukt: "Tagen eder till vara för falska profeter....Av deras frukt skolen I känna dem. Ett dåligt träd kan icke bära god frukt....Alltså skolen I känna dem av deras frukt." Nu är det så med frukten, att den visar sig icke genast. En planta slår rot, men där blir icke strax någon frukt. Åren gå - av plantan blir ett träd - och frukten kommer sent omsider. Den som spanar efter de profeter, vilkas onda frukt vi idag tvingas att äta, han skall icke söka bland de nu levandes röster - leva dessa falska profeter än, så sluddra de med gubbig stämman. Det släkte, som nu växt upp, tror ingenting annat och tänker ingenting annat än vad den äldre generationen lärde dem, ty det var i detta äldre släktled, som det hände: då segrade gudsförnekelsen, då fanns det profeter, och de profeter, som fick massorna med sig i den tidens livsåskådningskamp, det var profeter, som avskydde kyrkan och som gycklade med kristendomen. De predikade frihet, frihet från det bestående, frihet från Guds bud och från hela det kristna arvet. De levde själva på detta kristna arv, ty det är det underliga, att den som predikar någonting så där lidelsefullt, den som är "profet", han bär inom sig själv detta, som han predikar emot - dessa "fritänkare" hade kristendomen i bröstet. Man rev ner, men man satte inga nya andliga värden i stället, endast människans egen rätt att leva i frihet. Och till slut växer den unga människan fram, som icke har tillstymmelsen till en tro i sitt bröst och som därför icke heller avskyr kristendom och kyrka utan bara struntar i den, bara förnimmer sin egen kropp och dess önskningar. Städad, men andelös.

Ingen är så kortsynt, att han tror, att denna människotyp är slutet, det sista i utvecklingen. Frukten skall mogna, och det går långsamt, men vi har redan fått smaka lite halvmogen frukt åtminstone, fastän det inte varit svensk frukt utan utländsk. Hjärtat längtar efter tro, och när de yttre förhållandena präglas av nöd och falska profeter på nytt uppstå, så tror man dem. Blir det icke kristen tro, så blir det vidskepelse och hedendom. De våldsamma, hedniska läror, som gripit ungdomen i flera europeiska länder och som i olika utformning finnas på båda sidor i det pågående stora kriget, denna hedniska livssyn - den fyller bara ett tomrum, som förr eller senare måste fyllas i den moderna människans hjärta, det tomrum, som uppkom, då den kristna tron försvann därifrån. Det är nya herrar, med hårda stövelklackar, men det verk, som de griper sig an med, är förberett av de gamla, en aning tantiga fritänkarna med stor halssduk och långt hår. Här går ju en rak linje över från det ena till det andra, och alltsammans är i grunden en enda stor gärning, ett enda sammanhängande verk av Djävulen, honom som ingen längre tror på. Och om Satan får fullfölja sitt verk, då skall det väl visa sig, att även det yttre faller sönder: stat, samhälle, hem och välstånd. "I skolen känna dem av deras frukt. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen, eller fikon ifrån tistlar?"

Men Gud lever. Han lever även i denna tid, och han utför sitt verk, även när människorna icke tro, att han finns. "Konungars hjärtan äro i Herrens hand såsom vattenbäckar: han leder dem, varthelst han vill." När Kristus blev ställd inför Pontius Pilatus, som dömde honom till korset - då sade den törnekrönte till den jordiske makthavaren: "Du hade alls ingen makt över mig, om den inte vore dig given ovanifrån." Gud giver människorna makt på jorden, och de ha makt, sålänge Gud vill, men icke en dag längre. Guds verk kan ske mitt i ondskan, och med den gamla människan såsom verktyg. Därom vittnar Kristi kors, som är ondskans triumf men som ändå är en källa till liv och starkhet för oss. Vi ska inte tro på någon nödvändig utveckling mot "Västerlandets undergång", inte så länge Guds ord ljuder ibland oss och väcker människor; och vi ska inte tro, att antalet allvarliga kristna stadigt måste sjunka: sådant har brukat gå fram och tillbaka i världen. Vår Gud är en Gud, som långa tider synes sova, och under sådana tider räknar folk förnumstigt ut, hur det skall gå - men så löper det som en våg genom människovärlden, och människorna börja överge sina gamla vägar. Folken kasta sig nu in i den ena gudlösa livsformen efter den andra, men överallt kommer de att till sist få äta frukten, giftig och ruttet frukt, livets förstörelse och sönderfall. Till slut kan det hända, att även de många förstår: allt detta måste vara fel - Gud har givit oss sina bud, och de skall lydas; Gud har sänt sin son i världen, och Han är det eviga livet. - Detta kan hända. Det har hänt förr.

Men om detta sker - och i smått sker det ju i varje tid med några själar - om detta sker, då är det viktigt, att sanna kristna finnas. Nu börjar texten att bli obehaglig. "Av deras frukt skolen I känna dem." Den som söker sig in emot Kristi församling, sedan han till leda smakat världens bittra frukt, han spejar efter spåren av tron i den kristnes liv. Är trädet gott, så måste frukten vara god. Kanske finns det någon, som aldrig läser Bibeln, men som i hemlighet iakttar mig för att se, om det finns någon kraft i den kristna tron. Du, som går i kyrkan, är måhända en häftig och oresonligt självisk människa därute i vardagen - vad drar människorna för slutsatser om trädet, då de ser sådan frukt? Vår text rymmer också de kusliga orden, som borde nå oss ända in i mörken: "Vart träd, som icke bär god frukt, bliver avhugget och kastat i elden." Vi får icke bära vår onda frukt hur länge som helst - en dag faller yxan. - Botens och bättringens väg står öppen, och den kan beträdas redan idag. De första stegen på den vägen tas alltid i ensamheten, inför Guds ansikte och den leder sedan allt djupare in i församlingena liv, in i Guds ord, fram till nattvarden.

Vi lever i en tid, om vilken det redan före 1939 blev sagt, att den "skall föda som enda väsensfrukt det stora kriget". De glupande ulvarna äro många, Och somliga herrar stoltsera nästan med sitt vargansikte, medan andra däremot aldrig framträda utan att först ta på sig fårakläderna. Ur denna strid, denna maktkamp i sig själv skall intet gott komma, vem som än segrar. Låt oss icke rikta blicken utåt mot världens mäktige utan uppåt mot den Gud, vars vilja skall vara vårt rättesnöre! Den goda frukten växer fram i tysthet genom livet i Guds närhet.

Det är sant som det står i Jakobs brev: "Rättfärdighetens frukt kommer av en sådd i frid, den till del, som hålla frid". Amen.

M. K. 15/8 8 e. 7 reb.

80. Mit 7:15-21

134:2

395:1-3

475:8-9

510:1-4

229:4-5

J F: 30 S: 5 o. d. M. K: 5 neuu. Anna.
p. o. b.

Du kyphae oo, Heone, all värlens Gud,

Att fäderna tro vi ej missho

Först vara Synen utt dina bud

Om helli vad som kofar ett brist

du färlörens Gud, som stift oss di

Utsläande, härens öfver

Om kyrkans och själ dig beja vi:

Om verna för ghetens lifden,

Om du den Snygande, om du öfver,

Anna,

Om färlörens profeter

Fälles det i rene vis-het

S. 1000 taofas vunder allas

Färdens

Väit folk bekänna vi

i denna tid alla profeter,

hade färlörens och rädda,

(2)

Detta är i själva verket ett
 oymvaktigt kunningsbrev
 som för den tidålder,
 vilken vi leva. Man kan inte
 längre någon skuld för
 som följande något, som
 varit för ett ändligt
 bråk. Själva frågan, hur
 blivit skall vara för att
 vara rätt, den frågan el-
 dare inte längre gör något.
 men kyrkan. Man bör inte
 inte med någon lidelse sa-
 mingen om den omöjliga
 tillvaron, och Gud det
 är något, som man kan
 för sig om att följande
 eller att ha på.
 De som nu börjar
 bli gamla, minns mig, att
 om du i deras barns om hälsa
 kanske skulle märka ut;

(3)

Sverige tycks bli allvarligt
 svaga, därför att de hade
 vilken följning av ett bi-
 kollat, och om vi
 ett av rationella. Sedan
 kallas klappen av ett
 bråk i vår nationella
 deltagning: de skakar och
 följande, som vi borde men
 som nu en efter en ha
 varnas bort, betraktade li-
 vet som en fört. allmänna
 bli man Sverige inte om
 vi gr. av vilken avista
 om tillkomma, utan en
 lilla skara, o. närmare
 par efter kristen för, sta-
 för sig; sålles som man
 i tillgång. Inid och en-
 het. Samma moter man
 krigets tredje frågan
 följa i skuld hos andra.

en mønstre som en af sine de-
ne som en kammer et
Stycke his, og her et et
his uden skindat, uden syt-
ning.

... hellige frejor, thi de-
gar, betyde mig ting og va-
gning, og dæder sine det
heller mig profeter. De nu-
fæle mønstre er kammer de-
dødt ytte mig S. Vorkig, og,
hør de er på vort gæde-
ter alle frejor og vorkig,
og her profeter sig selv
søom på Sædne ytte ting
med her i. De vore frejor,
A. Her på et vorkigt vil her
mødere sig på, og frejor, her
de ytte frejor på vore vorkig,
og her frejor, at de vil de
vorkig her i vorkig. Til det
vorkig vorkigens vorkig, og.

De gode vorkigens vorkig, den
her i vorkigens vorkig, vorkig
Stycke. De alle vorkig, her
vorkig vorkig, at de er vorkig vorkig
vorkig de vil vorkig vorkig,
Stille vorkig vorkig, en vorkig,
de vorkig vorkig. Her vil
her vil vorkig. De vorkig vorkig
de vorkig vorkig vorkig i
vorkig, at de vorkig ytte
vorkig og vorkig, og vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig
vorkig det vorkig vorkig.

Her er vorkig vorkig, det
vorkig vorkig vorkig, og
vorkig og vorkig vorkig vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig.
Her er vorkig vorkig vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig.
Her er vorkig vorkig vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig
vorkig vorkig vorkig vorkig

(16)

Kenna. Den ar swas frukt 8. Nu
 ar det sa med frukt 8, att
 den wae sig rike gawatt. In
 plantu slai rot, men das die
 rike swas ragnen frukt 3. swa
 ga - ar plantu thi ar hae
 - wa frukt 8 komer war
 swas. Den som gawar 8.
 For se profeter, dikas on-
 wa frukt 2 i swas fruga
 att wita, kan skad rike
 soker hand de wa beswars
 wäters - wa wa wa fukt 8
 profeter ar sa skad 8 de
 med gulbig skamma. Det
 skatte, som wa wäters, wa
 ingenting arwa att fukt 8
 ingenting arwa ar wa
 den ädla. gawatt 8 ar
 wae swa, ty det ar 2.
 swas wäters skatte 8.
 som det wäters. wa swa-

(7)

wa wäters wäters, wa swa
 det wäters, wa wa swa-
 wa, som fukt 8 arwa
 med sig 8 wa fukt 8
 liwa swa swa, det
 wa profeter, som wa wa
 kyrkan wa wa swa
 med kyrkans wäters. De
 predikare fukt 8, fukt 8
 wa wa swa, fukt 8 wa swa
 wa 8. swa wa wa wa
 swa. De wa swa wa det
 wa kyrkan wa, ty det ar
 det wäters, att wa wa
 predikare wa swa wa wa
 fukt 8, wa wa wa wa
 "profet", wa wa wa wa
 sig swa wa, 8 wa wa wa
 swa wa wa - wa wa wa wa
 wa wa wa wa wa wa wa wa
 wa wa wa wa wa wa wa wa
 wa wa wa wa wa wa wa wa
 wa wa wa wa wa wa wa wa

(8)

ga världen i skallet, enast
 g-makens egen rätt och de-
 ras i frihet. Den till slut
 väres den huga makens framme,
 som zike har följande
 till sin fru i sin bröst o. som
 lagar ike heller acky. kvin-
 försom o. kyrkan utom bara
 stundas i den, bara på-
 minner sin egen krets o.
 den ömternigare. Stådet, men anläg-
ligen är så konstigt,
 att den tror, att den makt-
 lags är skilt, det sista i
 betydningen. Stukten skall
mogna, och det gör lång-
 samt, men vi har redan
 fått smaka lite hobropen
stukt åtminstone, fastän
 det inte varit smukt stukt utom
 utom. Styrtat långt ut-
 för fru, och när de yttre

(9)

Styrtat utom. Styrtat utom
 mot den stykten stykten på
 nytt uppått, så för man
 dem. Bli det ike stykten
 fru, så bli det stykten o.
Stykten. De såldarna, hat-
 niska låter, som gripit mig-
 domer i flera stykten den
 der och som i olika utform-
 ning. Stykten på stykten sidan
 i det stykten stykten bi-
 get, stykten stykten
stykten - den stykten bara
 ett stykten, som för et-
 ler stykten stykten
 i den stykten stykten st-
 ta, stykten, som stykten
 kom, så den stykten fru.
Stykten stykten. Det är
stykten, med stykten
stykten, men stykten
stykten, o: de gripes sig av

ovet, är frilöset av de
 gamla, en riktig tankig
 frihandlarnas med stats
 kollekt v. tings på. Här
 går du rakt tings och på
 det. Den till det andra, v.
 allomvännans är i grunden
 en ordar stats gränning
 ett enda demokratiska
 vade av frilöset, honom säger
 tings för på. Och som
 Sofan för på tings och
 de skulle det ut från sig,
 att även det ytte faller
 bender i stat, samhälle, kom
 och välfärd. "I skolan kamma
 dem av deras frukt. I de häu-
 för man väl bändarna för
 formen, eller frilöset i form
 frilöset. "

Men Gud berer. Men
 berer även i denna tid, och

Men när sitta verk, även när
 motorna icke för, att här
 finns. "Komungarna tyngda, äro
 i Herrens hand. Gåsom veder-
 fäcker i hem veder dem, vad.
 Abot har vill. " När Kristus
 blev ställd inför Pontius Pilatus,
 i slöms honom till löst — de
 sade den tingslöste till sin
 joriske motståndare: "Du talle
 alla nigen makt över mig, men
 den icke vare dig gien. Svau-
 i präri. " Gud gien moter maket
 på jorden, och de ha maket,
 så länge Gud verk, men icke
 en dag tings. Sunda verk
 kan ske in i ordorna, och
 med den enda makten. Gåsom
 verktyg. Låsom i kran. Kristi!
 Loro, som är ordens fring
 men som enda är
 kärlek till till och skapar

för oss. Vi ska inte ha
 någon inverkning utveckling mot
 "Kärlens" inverkan, "inte
 så länge Gud vill för oss i -
 stället för att räddas under d.
 vi ska inte ha, att inverkan all-
 värdiga inverkan inverkan inverkan inverkan
 ka: sådant har inverkan inverkan
fram inverkan inverkan i världen.
 När Gud är en Gud, om länge
 fader Syner inverkan, o. under så -
 denna inverkan inverkan inverkan inverkan
 numera inverkan, hur allt skall gör?
 — men så inverkan det som en dag
 om inverkan inverkan, o. inverkan
 böja inverkan inverkan inverkan inverkan
 gör, inverkan inverkan sig nu
 ni i den inverkan inverkan inverkan
 formen efter den inverkan, men
inverkan inverkan inverkan inverkan
 till sist för inverkan inverkan
 gyllig och inverkan inverkan inverkan

förändring o. inverkan. Till det
 som det inverkan, att inverkan inverkan
inverkan inverkan: inverkan inverkan inverkan
 för vara inverkan — Gud har inverkan
 om inverkan inverkan, om de inverkan
inverkan: Gud har inverkan inverkan
 som i inverkan, om inverkan inverkan
 det inverkan inverkan. inverkan inverkan
inverkan. Det har inverkan inverkan.
 Men om inverkan inverkan —
 det i inverkan inverkan inverkan inverkan
 med inverkan inverkan — om inverkan
 sker, inverkan inverkan inverkan inverkan
 samma inverkan inverkan. inverkan
inverkan inverkan att inverkan inverkan
 till: "Om inverkan inverkan inverkan
 "I inverkan inverkan". inverkan inverkan
 sig ni inverkan inverkan. inverkan inverkan
inverkan inverkan inverkan inverkan
inverkan inverkan inverkan inverkan
inverkan inverkan inverkan inverkan
inverkan inverkan inverkan inverkan

det gott, så måste fruktas
 vara god. Kemake finns det
 någon, som aldrig läses
 Bibeln men som i hem-
 lighet riktas mig. För
 att se, om det finns en
 kraft i den kristna tron.
 De som går i kyrkan,
 är måhända en hjälpslös
 sammant sällskaps makt
 de inte i vardagen - vad
 skall motstånd för det.
 Saker om frädet, så de
 gör själens frukt i vad
 det ryms av detta de
 kunniga avser, som borde
 vara så många ni i när-
 ven! "Låt frukt, o. rikt
 här god frukt, thers
 raskhet & vil. Högst
 i olagan. De har icke två
 i sin onsa frukt kan lagas

som kavat - en dag faller
 gran. - Botens o. Waldens
 jag står öppen, o. den kan
 kätterska redan idag. De
 förtä öppen på den ragen
 har alltid i ensamheten
 inför Svensk ^{eller} svensk
^{frälsning} ^{in i kyrkan}. ^{och} ^{spåren} i
 hus om som i kyrkan. Lever i en frid
 om ritten det redan före
 1939 blev jagt, att den
 "Skall föla som enda
 vändpunkt det stora
 fridigt". De glömda ut-
 varna vis många, och som
 liga heron skiljerna nästan
 med sitt varjansikte, me-
 den andra slarvans aldrig
 framträder utan att försä
 ta på sig jävklåderna.
 Vi denna skida, denna mark
 tramp i sig självs Skall ni -
 för gott Norma, seu seu

an degnar. Det är icke nika
 Hliska utat med världsens
 viktigaste utav äppel mot
 den Sned vars vriga stans
 vara varit rättsområde. I den
 gata fundera bates fram
 i tyg genom livet i
 Guds världhet. Det är sant
 som det står i aktors baks
 "Rättfärdighetens funderet
 kommit på en bälld i
 Fried, den till det,
 som kalla Fried". Amen.
 Bon e. med. i det-taken.
 Koll. f. Vårsta. (cirk.)

Efter ringningen
 Las 2104:8

Till sist: Guds frid, s. obegren ocell
 förskänd, beare och hyästen
 u. edue fundera i härskan Jesus.
 Amen